

udenfor Tjenesten, undrer det mig egentlig ikke, at de menige Soldater, der let lade sig friste, tage Eksemplet op efter ham. I hvert Fald ønsker jeg meget gerne, at den højtærede Forsvarsminister vil give os fuld Oplysning om, hvorledes det forholder sig med alle de Personer, der ere implicerede i denne Sag. Det glæder mig, at den højtærede Forsvarsminister har besluttet sig til at lade afholde Overkrigsforhør over den vedkommende Sergent, men jeg indser egentlig ikke, hvorfor den højtærede Forsvarsminister ikke allerede paa det nuværende Tidspunkt kan love at ville udvirke en Benaadning for de paagældende Soldater. Hvis den Sigtelse, der er fremsat mod den paagældende Sergent, er rigtig, hvis han har været saa raa og saa gemen overfor den unge Pige, mod hvem han har forsøgt at øve Voldtægt, saa er det en Person, der i den Grad maa kunne virke æggende og ophidsende paa unge menige, som ere i Tjenesten, at det er forklarligt, at de have gjort sig skyldige i en daarlig og forkastelig Optræden. Det er forstaaeligt, siger jeg, at en Person som denne Sergent i den Grad kunde ægge de daarlige Instinkter og Lidenskaber hos de menige, og jeg kunde derfor ønske, at den højtærede Forsvarsminister nærmere vilde erklære sig om, hvorvidt han, dersom Overkrigsforhøret maatte vise, at de Sigtelser, der ere rettede mod Jacobsen, ere rigtige, da vil gøre Skridt til at skaffe de vedkommende dømte Husarer deres Frihed.

Martin Madsen: Der er noget i den stillede Forespørgsel, som i og for sig tilfredsstillende mig. Der er vel ikke Tvivl om, at der i den oftnævnte Sag er begaaet Forseelser af en ganske usædvanlig Art, og som Følge deraf er der ogsaa bleven idømt Straffe, som vække mere end almindelig Opmærksomhed. Men det er netop derfor af den allerstørste Betydning ikke alene for Befolkningen, men ogsaa for Hæren, at der bliver fuld Klarhed over, hvorledes dette er foregaaet, for at den Anvendelse, man i Agitationen gør af disse Forhold, ikke skal virke til Skade for Hæren. Det er derfor vigtigt ikke alene at faa fuld Oplysning, fuld Klarhed om saadanne Ting, som man ikke kan have nogen afgjort Mening om, før alle Akter foreligge, men ogsaa at vaage over, at der ikke sker Overgreb. Og navnlig vil jeg betone, at ingen er mere interesseret end selve Hæren i, at Behandlingen af de værnepligtige under deres Uddannelse er

netop saa retfærdig, som den overhovedet kan være.

Med dette som Forord vil jeg gøre opmærksom paa, at naar jeg har taget Ordet, er det altsaa ikke, fordi jeg mener, der er noget urimeligt i, at Forespørgselen er stillet. Forespørgselen gælder jo for Resten ikke den Sag, som nærmest er bleven omtalt her, men derimod, hvorvidt den højtærede Forsvarsminister vil fremsætte Forslag til en forandret militær Retspleje. Da imidlertid denne Sag danner Grundlaget, og da det nærmest er den, som Ordføreren for Forespørgerne har holdt sig til, vil jeg omtale den med et Par Ord. Jeg kan jo ikke vide mere om den end alle de Herrer, der have læst Bladene, og det er jo hovedsagelig „Social-Demokraten“, som har beskæftiget sig dermed. Nu er jeg en flittig Læser af „Social-Demokraten“, og det har jeg været, saalænge den er udkommen, men De ville da ogsaa allesammen forstaa, at jeg ikke nærer nogen synderlig blind Tillid til, hvad der staar i den, men nok ønsker det konstateret fra anden Side, forinden jeg tager det som Udgangspunkt og Grundlag for mine egne Betragtninger.

Nu siger den ærede Ordfører for Forespørgerne — og han understregede det Gang paa Gang —, at det var en ganske ubetydelig Forseelse, der her var Tale om. Ja, jeg antager, at han betragter den som en Ubetydelighed, fordi den overfaldne ikke er bleven slaaet halvt fordærvet eller maaske har sat Livet til, thi ubetydelig var den jo ikke; selve Forseelsen er i meget høj Grad betydelig, det vise de Straffe, der ere fulgte. Det ved den ærede Ordfører saa godt som nogen, thi han er jo en gammel Soldat, der tilmed har været Befalingsmand og endda en udmærket rask Befalingsmand. (*J. H. Jensen:* Hvorfra ved De det?) Hvorfra jeg ved det? Fordi vi have haft fælles Chef, hvis det interesserer det ærede Medlem, og det er for øvrigt en Ære for ham, at denne fælles Chef giver ham et saa smukt Skudsmaal. Men den ærede Ordfører ved altsaa netop, at dette ikke er en Ubetydelighed, men er en i højeste Grad grov Forseelse for militære. Og det er jo ikke, som han siger, et Overgreb overfor en Overmand, men det er et Angreb, det er Vold mod en foresat, og disse to Begreber kender den ærede Ordfører udmærket godt Forskel paa.

Hvorvidt der nu foreligger formildende Omstændigheder eller slikt, er jo noget, man først kan dømme om, naar samtlige Akter blive lagte frem til Undersøgelse.